

SEDEM ARCHANJELOV, KTORÍ SA STRIEDAJÚ AKO DUCHOVIA ČASU.

SAMAEEL

Emil Páleš

Piaty anjelský chór, sily, sú pôvodcami tzv. sporu na nebi, ktorý súvisí so vznikom smrti a zla. Založenie Ríma a Sparty inšpiroval archanjel Samael. V samaelskom období v stredoveku v 13. – 15. storočí došlo nezávisle na všetkých kontinentoch k vlnám násilia, epidémiám, hladomoru a drastickému poklesu populácie. Aj samaelské obdobie staroveku v 13. – 10. storočí pr. Kr. bolo obdobím mimoriadnej militarizácie a pustošenia. Materialistická veda nedokáže pochopiť súvislosti vo svetovom dianí, pretože tieto súvislosti sú duchovné.

Samael, archanjel Marsu

Samael po hebrejsky znamená “Boží jed”. Podľa tradície je Samael kniežaťom piateho neba, sféry Marsu; a vládne piatemu anjelskému chóru, silám (dynamis). No v starých legendách sa často o ňom hovorí aj ako o padlom anjelovi, arcikniežati pekiel. Jedna z najdôležitejších Samaelových úloh v židovskej tradícii je úloha anjela smrti. Samael “stojí pri hlave každého zomierajúceho s obnaženým mečom. Zo špičky jeho meča padne kvapka jedu do otvorených úst na jazyk zomierajúceho; výrazy hrôzy na tvárach ľudí v okamihu smrti sa pripisovali faktu, že Samael sa pre nich stane v poslednom okamihu pred smrťou viditeľný.” 35 Podľa tej istej židovskej tradície “Samael údajne pomáhal pri založení Ríma, aby si zabezpečil prostredníctvom Rimanov porážku Izraela a zničenie Veľkého Chrámu v Jeruzaleme v roku 70 n.l.” 35

Staroslovenský názov planéty Marsu – Smrtonos – sa zhoduje so starožidovskou tradíciou Samaela ako archanjela smrti. Podľa ľudovej viery táto planéta prináša ľuďom vojny, choroby a smrť. Toľko opäť legendy. Čo by sme vedeli o Samaelovi povedať dnes? “Z istých dôvodov, ktoré ešte spoznáme, dostavuje sa niečo v dobe, kedy nastúpili svoje poslanie, svoj úrad Sily, Dynamis, čo sa v každej ezoterike, vo všetkých mystérijných učeniach nazýva sporom na nebi. A táto náuka o spore na nebi tvorí podstatnú, doplňujúcu časť vo všetkých mystériách; obsahuje tiež pratajomstvo o vzniku zla.” 52 Vieme teda povedať, ktorí to boli anjeli, čo sa zúčastnili onoho dávneho sporu na nebi, kedy – podľa báje – tretina anjelov, pod vedením kniežata temnôt, sa vzbúrila proti božskému poriadku. Bola to časť bytostí 5. anjelskej hierarchie, síl, anjelov sféry Marsu, ktoré sa ako prvé postavili na odpor a dostali do konfliktu s najbližším nadradeným, šiestym anjelským chórom – panstvami, anjelmi sféry Jupitera. Obrovská spúšť, trosky na bojisku po tomto spore na nebi zostala na oblohe medzi obežnými dráhami Marsu a Jupitera v podobe prstenca asteroidov.

Samael a tajomstvo zla. Vznik smrti a víťazstvo nad ňou

Kresťanská teológia vie, že smrť je následkom hriechu, ktorý nevzal svoj počiatok u človeka, ale u vzbúrených duchovných bytostí. Preto hovorí sv. Pavol, že “nám nie je zápasit' s krvou a telom, ale... s duchovnými mocami zla v podnebeských oblastiach”. (Ef 6:12) A v prvom liste Korinťanom potom menovite hovorí, v ktorých podnebeských oblastiach: “Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť... keď (Kristus) zruší kniežatstvá, mocnosti a sily”. (1 Ko 15: 26, 24) To znamená, keď budú príslušné časti týchto hierarchií, ktoré padli, zdola nahor až po sily, opäť vradené do nebeského poriadku. Potom bude zrušená aj smrť. Až potom bude opäť “Boh všetko vo všetkom” (15:28), keď bude rozdvojenie medzi anjelmi prekonané.

Sú to teda bytosti 5. anjelskej hierarchie, ktoré pôsobia v našej krvi prostredníctvom železa, a ktoré do nej vniesli onen “osteň smrti”, o ktorom hovorí Pavol. Nový Zákon sa o nich zmieňuje explicitne.

Asi márne by ste však túto zmienku v Novom Zákone hľadali; pokiaľ ho nečítate v gréčtine. Vo väčšine prekladov je tento verš (1 Ko 15:24) preložený takto: “potom koniec, keď (Kristus) oddá kráľovstvo Bohu a Otcovi, keď zruší každé kniežatstvo a každú vrchnosť a moc.” 53 Alebo takto: “Potom bude koniec, keď odovzdá kráľovstvo Bohu Otcovi, po zničení všetkých vlád a všetkých autorít a mocí.” 54 Je teda preložený tak, ako keby malo ísť o zrušenie všetkých pozemských kniežatstiev a kráľovstiev, zosadenie všetkých tyranov, cisárov a kráľov. Lenže v pôvodine, v gréčtine sa hovorí “ótan katargese pásan archén kai pásan exousian kai dynamin” 55, teda o “vyčistení kniežatstiev (archai), mocností (exousiai) a síl (dynameis)”! Namiesto tohto verša, ktorý odkazuje na rýdzo duchovné deje, je do Nového Zákona podsunutý verš s čisto pozemským, materialistickým významom. Vidíte z toho, vážení čitatelia, aké je to plané, keď sa nás niekto snaží ubezpečovať, že v preklade biblie nie sú chyby. V najnovšom, jednotnom preklade je tento verš preložený o trochu lepšie, takže ešte ponecháva možnosť chápať ho aspoň dvojzmyselne. Je však otázka, či tomu rozumeli prekladatelia, alebo je to len šťastná náhoda.

Archanjel Samael a založenie Ríma

“Podľa legendy na Palatínskom vrchu (dnes rímska štvrť) vlčica, ktorú poslal boh Mars, dojčila malého Romula a Rema” 2 Romulus a Remus boli deťmi vestálky Rhey Silvie a boha Marsa; a odkojila ich vlčica zasvätená Marsovi. Rímska a židovská legenda sa tu navzájom potvrdzujú: pri založení Ríma stál archanjel Samael. Nepotrebujeme ani legendu na to, aby sme vedeli povedať, aká konštelácia duchovných síl bola v hre pri založení Ríma. Lebo ťažko by sme našli ešte nejaký iný národ staroveku (s výnimkou Spartánov), ktorý mal takého výrazne strohého, vojenského ducha, ako Rimania. Rimania prakticky nepoznali mierový stav: “Rimania nepamätali, že by od Augustovho principátu Jánusov chrám bol býval niekedy zatvorený (to bol totiž znak, že v republike vládne úplný mier) – iba ak raz, v roku 235 pred n.l.” 56 Železnou rukou vládol Rím celému vtedajšiemu západnému svetu. Jeho armáda postupovala nezadržateľne, neodvratne ako osud. Rímska armáda sa stala prototypom všetkých armád. “Ak skúmame trochu bližšie obdivuhodný mechanizmus rímskej armády, keď rozoberáme jeho ústrojenstvo, jeho funkcie, musíme priznať, že to bol taký istý mechanizmus ako ten, čo vyrábala a uvádzala do pohybu veľké európske armády 19. storočia.” 56 Dlhé, úzke kasárenské baraky stojace v rovnobežných radoch jeden vedľa druhého dodnes pripomínajú tábory rímskych légii.

Rímske dejiny však začínajú ešte pred príbehom Romula a Rema: Trójskou vojnou. Keď Gréci dobyli Tróju (1184 pr. Kr.), trójsky hrdina Aeneas sa preplavil k brehom Itálie, do krajiny Latinov, a zobral si tu za manželku kráľovskú dcéru Laviniu. Klasické latinské mestá Lavinia a Alba Longa boli založené Aeneom a jeho synom Askaniom v 12. storočí pr. Kr., teda v Samaelskom období (1309- 955 pr. Kr.)! Tým začínajú oficiálne dejiny Ríma podľa Vergiliovej Aeneidy! Na mieste niekdajšej osady Pallantea z Aeneových čias vybudoval potomok kráľovskej línie z Alba Longy, Romulus mesto Rím. Ako legendárny dátum založenia Ríma a začiatok rímskeho letopočtu sa uvádza rok 753 pr. Kr. Len s rozdielom 6 rokov sa tento dátum zhoduje s nástupom veľkého ducha času, arché 4. poatlantskej kultúrnej epochy, grécko-latinskej (747 pr. Kr.), inšpirovanej zo znamenia barana, ktorého vládcom je Mars!

Archanjel Samael a Sparta

“Niet druhého príkladu v dejinách, kde by sa celá výchova od najútlejšieho veku tak zameriavala na vojnu, ako to bolo v Sparte. Začala doslova od narodenia, kedy boli deti, ktoré nemali predpoklad dobrého rastu, nemilosrdne zabíjané. Fyzické otužovanie tvorilo základ ďalšej výchovy (v Sparte mali chlapci tvrdú výchovu už od 7. roku) a už od 16- teho roku sa musel každý mladík podrobiť špeciálnemu výcviku. Od 20 do 30 rokov sa stal aktívnym vojakom, po celý čas býval s druhmi v zbrani, a to aj v prípade, že bol ženatý. Až po tridsiatke sa mohol viac venovať rodinnému životu, ale stravoval sa stále u svojho oddielu. Od vojenskej služby bol Sparťan oslobodený až v šesťdesiatke.” 26

PRI ZALOŽENÍ RÍMA STÁL ARCHANJEL SAMAEL.

Áno, školský príklad Marsovho národu sú Sparťania. Typické marsické cnosti, udatnosť, odvaha, obeť, znášanie bolesti sa pestovali a preferovali na úkor venušanských. Sparťania nenávideli všetko zženštilé. Vynikali zdatnosťou, ale kultúrne zaostávali za ostatnými Grékmi. Umenie, poézia, hudba, to všetko nebolo pripustené, dórske stavebné štýly je mimoriadne striedmy. Spartská vojenská diktatúra bola plným protikladom aténskej demokracie.

Ako to, že práve tento mestský štát bol iný? Či neboli Gréci jedni ako druhí? Ktorý z archanjelov potom inšpiroval Grékov? Veď naše pozorovanie u Sparťanov svedčí jednoznačne v prospech Marsu; ale Aténčania, so svojou vzdelanosťou, umeleckými remeslami, filozofiou – to by mohol byť tak najskôr Merkúr, ale v žiadnom prípade Mars. Tak teda zlyhala už naša “duchovná veda”. Alebo predsa nie?

Tri hlavné grécke kmene boli: Iónovia, Dórovia, Achájci. Aténčania boli Iónovia. Sparťania Dórovia. Iónske a achájske grécke kmene sa prisťahovali na Balkán už pred polovicou 2. tisícročia pr. Kr. A svoje mestá – Téby, Atény, Korint – založili v rafaelskom období (1663-1309 pr. Kr.). Len Dórovia prišli až v 12. storočí – teda v samaelskom období! - a usadili sa na južnom Peloponéze, kde boli ložiská železa. To znamená, že **Dórovia ako kmeň sa sformovali, zomkli, sebauvedomili a dali na pochod pod vedením Samaela – zatiaľčo národovotvorný proces ostatných Grékov sa odohral pod vplyvom Rafaelovým.** Nie, naša duchovná veda nezlyhala. Fakty ju potvrdzujú:

“Dórovia boli poslední z gréckych kmeňov, čo vpadli koncom druhého tisícročia na poloostrov. Bol to bojovný kmeň, ktorý používal kone, bojové vozy a železné zbrane... vyhnali umeniamilovné iónske kmene, ale sami neboli dlhý čas schopní

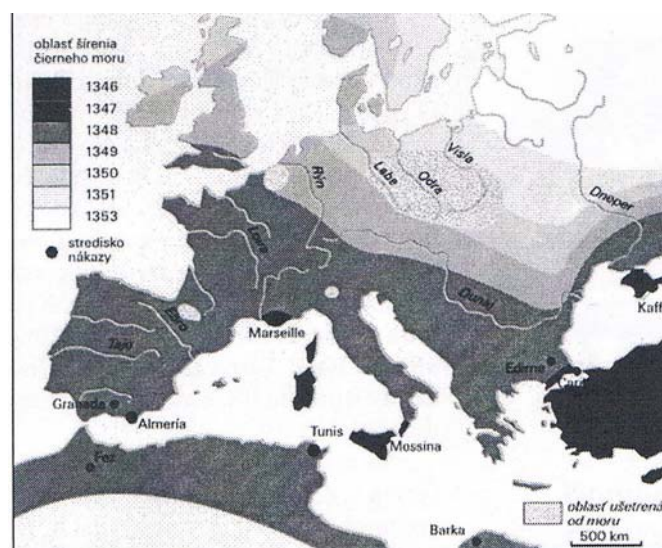
vytvoriť novú civilizáciu.”² Ku cti Spartánov treba povedať, že boli národom, ktorý dokázal divé sily Marsu zušľachtiť, sčistiť, ukuť v alchymickej vyhni svojho vnútra pravé duchovné železo pevnej vôle, odvahy a bratskej súdržnosti. A že tento malý národ prispel nemalým dielom k záchrane celého Grécka, a tým aj celej našej európskej kultúry. Keď perzský kráľ Xerxes vtrhol do Grécka s armádou, ktorú moderní historici odhadujú na 100 000 – 300 000 mužov, zastavil spartský kráľ Leonidas túto obrovskú armádu s troma stovkami mužov v priesmyku pri Termopylách, a bojovali až do posledného muža: “Keď pribehol spojenecký posol a zdesene rozprával, že počet perzských lukostrelcov je taký veľký, že ich vystrelené šípy zakryjú slnko, spartský bojovník len lakonicky poznamenal: “Aspoň budeme bojovať v tieni.” Zákomom Spartána bolo z boja neustúpiť – veď spartánske ženy sa lúčili s mužmi a synmi slovami: buď so štítom, alebo na štíte – preto pri Termopylách padli do jedného i s kráľom Leonidom. Posol, ktorého Leonidas vyslal do Sparty zvestovať porážku, po odovzdaní odkazu spáchal samovraždu – považoval za pohanu, že nemohol zomrieť so svojimi druhmi.”²⁶

Na náhrobku Leonida a jeho mužov možno čítať tieto slová: “Pútnik, zvestuj Lakedaimonským, že my tu ležíme, ako nám kázali zákony.”

Archanjel Samael a kríza Európy v 14. storočí

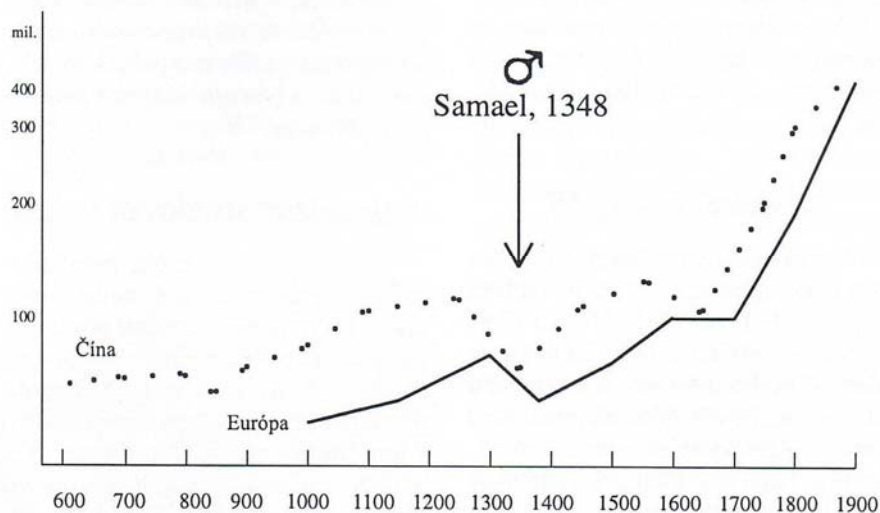
“Začiatkom 14. storočia sa začína v Európe obdobie poznačené všetkými možnými pohromami. Časté hladomory oslabili obyvateľstvo, ktoré potom ľahko podľahlo opakovaným epidémiám, najmä čiernemu moru – najčastejšej príčine vysokej úmrtnosti. Rovnako katastrofálne pre obyvateľstvo boli časté vojny; spôsobovali neporiadok v štátnej správe, ľud musel platiť vysoké dane a trpieť plienenie svojich dedín vojakmi. Ekonomický rozvoj v takejto situácii zaostával, pričom najviac trpeli obyvatelia vidieka. Preto hľadali záchranu v mestách, ale našli tam len útrapy a chudobu. Toto všetko vyústilo do vzrastajúcich sociálnych nepokojov. Tieto javy sa neobmedzovali len na jednu oblasť, objavovali sa v rôznej forme na celom kontinente. Jednotnosť, ktorá charakterizovala Európu v 13. stor., sa skončila; rozpad hrozil tak ríšam, ako aj cirkvi... Od r. 1316, keď sa rozšíril veľký hladomor, až do druhej polovice 15. stor. zažila Európa mnohé pohromy a krízy. V mnohých oblastiach hospodárstvo stagnovalo alebo upadalo... Hladomor bol začiatkom poľnohospodárskej krízy, ktorá trvala vyše stopäťdesiat rokov... Dôsledky hladomoru boli značné: znížila sa pôrodnosť a počet uzavretých manželstiev, opakovali sa epidémie a vznikali sociálne nepokoje. Počet obyvateľstva klesal... Mor zaútočil na podvýživene, a teda málo odolné obyvateľstvo... pustošil Európu štyri roky, od r. 1347 do r. 1351. Prejavoval sa v dvoch formách: bubonickej čiže žlazovej (80%-ná úmrtnosť) a pľúcnej (100%-ná úmrtnosť)... Panika obyvateľstva vyvrcholila, keď sa bubonická forma choroby zmenila na pľúcnu... V priebehu niekoľkých mesiacov zmizla tretina obyvateľov Európy. Choroba sa niekoľkokrát vrátila: v rokoch 1360, 1369 a 1374. Demografické a sociálne dôsledky boli obrovské... priemerná dĺžka života klesala. V Anglicku bola r. 1348 dvadsaťpäť rokov, ale r. 1376 už len sedemnať rokov... V rokoch 1150 až 1300 sa počet európskeho obyvateľstva zvýšil z 50 na 73 miliónov, ale r. 1350 Európa mala opäť len 51 miliónov obyvateľov a v r. 1400 už len 45 miliónov... Čierny mor bol jednou z najväčších tragédií v histórii Európy... Európa dosiahla svoju demografickú úroveň z r. 1316 až na konci 16. stor.”² “Živí ledva stačili pochovávať mŕtvych”, píše sa v dobovej kronike, “alebo pred nimi v hrôze utekali. Všetci boli takí vydesení, že len čo sa u niekoho objavil vred alebo zdurenina... postihnutému odopreli akúkoľvek pomoc, a dokonca ho opustili vlastní

príbuzní... A tak mnohí zomreli pre nedbanlivosť... Mnohí zas... o ktorých sa predpokladalo, že zomrú... boli odvezení... a uložení do hrobu. A tak sa stalo, že mnohých pochovali za živa..." 57 "Ľudia, postavení pred neznáme zlo, hľadali obetného baránka. Niektorí zvalovali vinu na Židov a hromadne ich obviňovali, že zámerne otrávil studne a pramene. Židia utekali pred pogromami... Prvé desaťročia 14. stor. boli poznačené vzburami, ktoré však neboli ničím novým. Podobné vzbury vznikali v Európe už v 13. stor., väčšinou však v mestách. V tomto období prepukali nielen v mestách, ale aj na vidieku. Navyše sa šírili takmer v rovnakom čase po celej Európe a stali sa výrazom akejsi "európskej revolučnej jednoty"... Zvýšilo sa nájomné a nasýtil sa trh práce... ceny sa zvyšovali... Stredoveká spoločnosť vstúpila do obdobia ožobračovania. Majetkové rozdiely medzi bohatými a chudobnými zvyšovali napätie... Uprostred obrovskej biedy vyvolávali nápadné majetkové rozdiely davovú nenávisť. Zároveň sa vytratila cechová solidarita... nedostatok obilia nútil mnohých roľníkov žobrať alebo páchať zločiny... búrili sa proti neporiadku v kráľovských financiách, proti vysokým daniam, znehodnocovaniu peňazí, chamtivosti šľachty a zneužívaniu cirkevnej moci... V rokoch 1378-1382 sa nepokoje rozšírili po celej Európe. Florentskí textilní robotníci sa zmocnili vlády vo svojom meste. Podľa príkladu gentských tkáčov Flámsko opäť povstalo. Pod heslom "Nech žije Gent!" zasiahla vlna nepokojov Rouen, Béziers a Montpellier. V Languedocu sa "Tuchinovia" spojili s lúpežnými bandami a pustošili vidiek. V Katalánsku sa sedliaci postavili proti šľachte. V Anglicku poslúchli nespokojní roľníci výzvu Wata Tylera a pochodovali na Londýn. V Svätej ríši vznikali vzbury hlavne v mestách... začiatkom 15. stor. sa vo Francúzsku, Katalánsku a v Čechách zdvihla nová vlna nepokojov... Takto sa začala... veľká schizma, ktorá na 40 rokov (1378-1417) rozdelila európske kresťanstvo. Obaja pápeži... boli zosadení ako kacíri a konkláva zvolila nového. Lenže ani Rím, ani Avignon sa tomuto rozhodnutiu nepodriadili a západná kresťanská Európa mala až troch pápežov... Rímska cirkev prekonávala najväznejšiu krízu vo svojej histórii... R. 1241 mongolské drancovanie v Uhorsku nadobudlo taký rozsah, že takmer zničilo krajinu. Béla IV. pozýval osadníkov z Talianska, nemeckých kráľovstiev a západnej Európy... R. 1356 sa tureckí vojaci preplavili cez Dardaneluskú úžinu a... r. 1435 Byzantská ríša utŕžila poslednú ranu z milosti..." 2

ČERNÝ MOR (1346 - 1353). V PRIEBEHU NIEKOL'KÝCH MESIACOV ZMIZLA TRETINA OBYVATEĽOV EURÓPY

Samaelské obdobie stredoveku (1171-1525) začalo tatárskym vpádom (1237-1242) a skončilo tureckým vpádom (1356-1526). Náboženský život začal kacírskymi herézami katarov a valdencov: “približne koncom 12. st.... sa veľmi rozšírili rôzne kacírské doktríny” 2 - a skončil reformáciou, ktorá “vyvolala dlhé obdobie náboženských vojen, otriasajúcich Západom... až do začiatku tridsaťročnej vojny r. 1618.” 2 Tento vek zažil križiacke výpravy (1096-1254), rekonkvistu Pyrenejského poloostrova z rúk Maurov (1085-1492), storočnú vojnu medzi Anglickom a Francúzskom (1337-1455), Anglo-Škótske vojny (1296-1385), vojnu ruží (1455-1485), husitské vojny (1415- 1434) a vyznel až do tretiny nasledujúceho, gabrielského obdobia tridsaťročnou vojnou (1618-1648). V tomto období bola založená inkvizícia (1231), vynájdené strelné zbrane a pušný prach (1308). Boli založené stále armády (1439)... V 14. storočí sa zmenilo zloženie stravy: znížila sa obilná produkcia a zväčšilo chovateľstvo a produkcia mäsa. Musíme uvádzať tieto detaily, lebo ľudia nepoznajú históriu, nemajú predstavu, čo bolo v ktorom storočí. Ľahko sa potom od nich dočkáme povrchných úsudkov: “Á čo, vojny boli vždy, a budú!”

POKLES POPULÁCIE V ČÍNE A V EURÓPE V SAMAELSKOM OBDOBÍ OKOLO ROKU 1348. K DRASTICKÉMU ÚBYTKU POPULÁCIE DOŠLO V TOM ISTOM ČASE PREUKÁZATEĽNE AJ V SEVERNEJ AMERIKE A V JUŽNEJ AMERIKE.

Pravdaže vojny boli vždy. Veď aj Mars je na oblohe vždy, a nie len niekedy. Ale tu sa treba dívať na to, čo je pre danú dobu charakteristické, príznačné, čo sa v tej-ktorej dobe stáva všeobecnou črtou, čo nadobúda globálne rozmery. Nikdy v Európe nekosila ľudí smrť tak húfne, nikdy nezomrelo toľko ľudí násilnou, neprirodzenou smrťou ako v 14. storočí. 20. storočie sa so svojimi dvoma svetovými vojnami – napriek ďaleko vyspelejšej technológii ničenia – tomuto storočiu ani zďaleka nemôže vyrovnáť. Po prvé preto, že obe vojny trvali dohromady len 10 rokov; a po druhé, ani zďaleka pri tom nezahynulo 40% obyvateľstva!

Nedá sa povedať všeobecne, že by konflikt, násilie, bieda, choroby, úbytok populácie boli charakteristické pre každé obdobie. Naopak. V období, ktoré samaelskému obdobiu predchádzalo, v období archanjela Rafaela, bol pre Európu charakteristický nepretržitý hospodársky a populačný rast, náboženská jednota,

súťaživosť a horlivosť pri stavbe gotických katedrál... Aj v období, ktoré nasledovalo po samaelskom, v polovici gabrielského obdobia, zavládla v Európe celkom iná atmosféra: "Obdobie relatívneho pokoja, nastolené utrechtskými zmluvami (1713) prišlo veľmi vhod. Kontinent sa opäť otvoril cestovateľom. Mnohí mladí aj menej mladí cestovali po Európe a objavovali jej čaro v Amsterdame, vo Versailles, Florencii a predovšetkým v Ríme. Európski panovníci a šľachtici sa hlásili k rovnakej kultúre. Napriek tomu občasnú konflikty prezrádzali rivalitu a napätie... Nešlo však o "národné vojny", keď je celý národ v zbrani, aby sa bránil pred nepriateľom alebo naňho útočil. Išlo skôr o miestne zrážky vyvolané spormi medzi dynastiami, často príbuznými, ktoré si najímali žoldnierske armády v rôznorodých uniformách... Život sa vrátil v podstate do normálnych koľají... 18. storočie sa vyhlo obrovským smrtonosným epidémiám..." 2

Osudný rok 1348

Oným osudným rokom, kedy "za niekoľko mesiacov zmizla tretina Európy", bol rok 1348. V roku 1347 sa čierna smrť dostala na lodiach do Marseillského prístavu; a v priebehu nasledujúceho roka skosila temer celú Európu. Keď vydelite samaelské obdobie dvoma, dostanete rok 1348. Rok 1348 bol presným stredom, vrcholom samaelského času! A nielen to. V roku 1348 ukazoval ciferník svetových hodín na 1° zverokruhu, na 1° barana. Aj veľký duch kom, bol stále ešte vládca barana, teda Samael (747 pr. Kr. – 1413). K tomu menší duch času, ktorý vládne 720 rokom, vládca prvého dekana barana (^), bol tiež Samael (693-1413). Aj duchom času 354-ročného obdobia (1171-1525) bol Samael. A na dôvažok ešte duch času, ktorý vládne 72 rokom, vládca 1° stupňa barana, ktorý nastúpil v r. 1431, bol zase len Samael! To znamená, že v onen osudný rok sa doslova "spojili všetci čerti" – lebo Samael sa dostal do funkcie všetkých možných duchov času a vykonával štvornásobné pôsobenie!

Navyše, po r. 1413 nastúpil do funkcie 72-ročného ducha času vládca 30° rýb, čo je zhodou okolností tiež Samael; a ako 720-ročný duch času vládca tretieho dekana rýb (ie), opäť Samael (1413-2133). To znamená, **že trojnásobné samaelské pôsobenie tu bolo od roku 1171 až do roku 1485. Štvornásobné v rokoch 1331-1413. Do roku 1525 dvojnásobné.**

Pozrite sa, vážení čitatelia, koľkí súčasní akademickí vzdelanci, historici, astronómovia veria, že zmúdreli práve tým, že sa zbavili "starých povier". "Krvavý Mars prinášal vojny, choroby a mor", píše Doc. Dr. Závist Bochniček, CSc. v časopise Rodina, "to všetko bola hra fantázie, ktorá postrádala akýkoľvek reálny základ... vymyslené, ničím nedokázané a v podstate veľmi primitívne a naivné pravidlá, podľa ktorých sa astrológia riadi, odporujú všetkým prírodným zákonom." 58

Samaelský stredovek v Ázii

Teraz v nás však môže začať hlodať pochybnosť: Dobré, nedá sa poprieť, že samaelský čas bol pre Európu najkatastrofickejším obdobím v jej dejinách. Keby sa ukázalo, že podobné pohromy a vyludnenia postihli v tom istom čase aj všetky ostatné svetadiely, tak to by už bolo veľmi závažné zistenie, to áno. Ale čo ak všetky ostatné kultúry vo zvyšných častiach sveta v tom istom čase práve prekvitali? Ak bol Samael duchom času, nemalo by sa to prejaviť aj v iných svetadieloch? Dala sa azda nejaká podobná pohroma aj v Ázii? Zomrelo aj v Ázii 40% obyvateľov?

Letný pohľad na históriu nás z takých pochybností veľmi rýchlo vyvedie: “Mongoli, pastiersky nomádsky kmeň z hĺbok Ázie, mali obrovský dopad na svetovú históriu. Ich výboje boli takej veľkosti a takého rozsahu, že sa nedajú porovnať s ničím. Siahali od východných hraníc Nemecka po Kóreu a od Arktického oceánu po Turecko a Perzský záliv. Pokúsili sa dokonca o námornú inváziu do Japonska a na Jávu. Bol to posledný a najničivejší útok nomádskych armád na usadené obyvateľstvo západnej Ázie, a jeho dôsledky boli enormné.” 14 Čo sa to vtedy vlastne stalo? Položme si opäť našu štandardnú otázku: Prečo vtedy? A prečo tam?

Až budeme preberať duchovný zemepis, povieme si o tom, ako jednotlivé kozmické sily sú spojené s rôznymi časťami zemskeho povrchu. Povedzme si predbežne len ako príklad, že Európa je zvlášť spojená so silami Jupitera. Báj o tom, že Zeus kedysi uniesol dievča-Európu v podobe býka a preplavil sa s ňou k brehom európskeho svetadielu, nie je báj, ale obrazne vyjadrená skutočnosť. Európske národy skutočne vždy prednostne uctievali Jupitera; či už ako Dia, Jupitera, Thora, Donara, Perúna atď. Podobným spôsobom je Amerika spätá so Saturnom. A ďaleko v stredovýchodnej Ázii, približne v oblasti dnešného Mongolska, za Bajkalským jazerom, je centrum, kde sú na zemi zakotvené sily Marsu. Rudolf Steiner vo svojich prednáškach “O poslaní národných duší” 61 hovorí o tom, ako sily Marsu pôsobia cez krv a spoluvytvárajú mongolskú rasu.

Čo sa teda vlastne stalo? V roku 1171 sa ujíma vlády Samael ako duch času. A v roku 1206 sa mongolské kmene, ktoré po stáročia žili roztrúsené nomádskym spôsobom života, zjednotili pod vedením Temudžina – Džingischána. Tatárske hordy uvrhli celú Euráziu na viac ako sto rokov do hrôzy. R. 1215 padol Peking. R. 1258 Bagdad. V zime 1237-38 mongolské jazdectvo – rýchlo sa pohybujúc po zmrznutých riekach – zmietlo Rusko (jediná úspešná zimná invázia Ruska v dejinách!). R. 1242 vyplenili Strednú Európu, 1260 Arabský poloostrov, 1273 vtrhli do Kórey a zaútočili na Japonsko, 1277 do Barmy, 1285 do “ZAČIATKOM 14. STOROČIA SA ZAČÍNA V EURÓPE OBDOBIE POZNAČENÉ VŠETKÝMI MOŽNÝMI POHROMAMI.” Kambodže, 1292 na Borneo a Jávu, 1297 do Indie. Západná Európa bola len jedným z malých poloostrovských výbežkov ríše veľkého chána. “Všeobecne sa verí, že iba smrť veľkého chána Ogedeja v decembri 1242 zachránila kresťanskú Európu, lebo vznikli spory o následníctvo... Jazdecké armády stepných národov, privedené k maximálnej efektívnosti pod vedením vojenského génia, vytvorili bezosporu najstrašnejší nástroj vojny na svete tých čias.” 14 Mongolské výboje sa nedajú porovnávať napríklad s výbojmi Alexandra Macedónskeho, ktorý svojimi výpravami dobyté územia vlastne kultúrne pozdvihol. Ani s arabskými. Mongolské nájazdy mali ráz pustošenia, ničenia: “Mongoli nikdy nedokázali vytvoriť imperiálnu, trvalú civilizáciu.” 14

Je zaujímavé si teraz uvedomiť, že čierna smrť, ktorá vlastne zabila ďaleko viac ľudí, než samotné tatárske vpády, prišla z toho istého centra v stredovýchodnej Ázii: “Mor... bol predtým veľmi rozšírený v Ázii a v Oriente, do Európy ho zavliekli janovské lode. Janov mal od 11. stor. obchodné zastupiteľstvá na pobreží Čierneho mora. Jedno z nich – Kaffu r. 1346 obliehali Mongoli. Ich rady práve kosila morová epidémia. Svojich mŕtvych sa zbavovali tak, že ich katapultovali do obliehaného mesta. Obyvatelia v panike unikali na galérach smerom k Sicílii a chorobu si odvážali so sebou.” 2 “Je dokázanou skutočnosťou, že pandémia tzv. “čiernej smrti” mala svoj počiatok v roku 1330, kedy v Číne následkom obrovských záplav zahynulo 5 až 6 miliónov ľudí. Nemožnosť pochovať v krátkom čase všetky mŕtve telá vyvolala prvú väčšiu epidémiu, ktorá sa v otepľujúcej klíme rýchle rozšírila po veľkej ploche centrálnej Ázie.” 59 **Mongolské pustošenie a čierna smrť teda vyšli z jedného a**

toho istého geografického centra v Ázii – z pozemského oporného bodu marsických síl – a na začiatku samaelského obdobia! Z tohoto centra boli už nie raz, ale opakovane vedené útoky proti celej civilizovanej Eurázii za Hunov a Avarov.

Vidíte, milí čitatelia, pri trochu hlbšom myslení nemôžeme túto vec chápať inak, ako útok abnormálnych bytostí Marsu, padlých dynameis, ktorým boli na prelome 12./13. storočia otvorené stavidlá. Marsická karma ľudstva, všetky ničivé vášne, agresia, nenávisť, duševné jedy nahromadené za posledných 2000 rokov dostali možnosť realizovať sa.

Samaelské obdobie v Japonsku

“Vzostup bojovníkov”,⁶⁰ čítame nadpis kapitoly, ktorý nás uvádza do Japonska na sklonku 12. storočia. “V Japonsku sa vďaka konsolidácii štátu Jamato vytvorili podmienky pre vznik centralizovanej vlády v obdobiach Nara a Heian (710-1185)... avšak vzostup mocných provinciálnych šľachtických rodov prispel k zrúteniu centralizovanej vlády v roku 1185. Vtedy vznikol... šogunát (1185- 1333)... Nasledujúce obdobie Muromači (1333-1573) a Momojama (1573-1603) sú charakteristické urputnými bojmi medzi viac-menej samostatnými feudálnymi kniežatami. Tieto vojny trvali až do doby, keď Iejasu Tokugawa zavíril zjednocovací proces a r. 1603 založil v Ede (dnešnom Tokiu) tokugawský šogunát.”¹ Zomierali teda ľudia aj v Ázii? Údaje o stave populácie máme k dispozícii z Číny: Okolo roku 1250 mala Čína 120 miliónov obyvateľov. V roku 1350 už len 60. V Číne nezmizlo 40% populácie, ako v Európe: ale 50%! “Odhaduje sa, že v celom tehdy známom svete zemřela plná tretina veškeré lidské populace.”⁵⁹ Samaelské obdobie v Strednej Amerike Teraz by však v niekom mohla opäť začať hľadať pochybnosť: Aha, tak katastrofy vyšli z jedného centra. Ale načo vymýšľať “nadprirodzené” faktory? Príčiny mohli byť celkom prozaické: turkotatárske kmene v Ázii sa premnožili. Po záplavách vypukol hlad, choroby. Národy sa dali do pohybu. Jedno spôsobilo druhé, vznikla reťazová reakcia prirodzených príčin, do ktorej sa nakoniec vtiahlo všetko, čo malo v konečnom dôsledku dopad na celú Euráziu. Ale mor, ani mongolská jazda nemohli preskočiť do Ameriky alebo do Austrálie. Azda si len nemyslíme, že aj tam vymrela tretina či polovica ľudí? To by už musela byť čertovská náhoda. Tamojšie národy žili dozaista celkom bežným životom, ako inokedy, a o žiadnom “samaelskom” období nič nevedeli... Hlboko by sa mýlil, kto by takto uvažoval. Aj Amerika spoznala, čo je to “jed Boží”! “Okolo roku 1170 Tulu (hlavné mesto toltéckej ríše) zničili Čičimékovia. Ich príchod znamenal ďalšie obdobie zmätkov a vražedných vojen v strednom Mexiku, kde malé mestské štáty súperili o politickú a vojenskú nadvládu. Posledný kmeň, ktorý dorazil do oblasti okolo jazera Texcoco, boli Aztékovia. Tento kočovný národ... v roku 1345 založil hlavné mesto Tenochtitlan... ich história je históriou dobývania, končiaceho obsadením ako pobrežia Mexického zálivu, tak Pacifiku a ovládnutím krajín, ktoré siahalo až do Guatemaly... Aztékovia vytvorili štát s vojenským režimom a ohromnou, dobre vyzbrojenou profesionálnou armádou, usilujúcou sa o získavanie územia a tribútov (poplatkov)... avšak najdôležitejším tribútom, ktorý Aztékovia vymáhali od podrobených národov, bol ohromný počet ľudských bytostí, určených na obetovanie v hlavnom meste. Hlavným dôvodom aztéckeho militarizmu bola každodenná potreba obetí pre TATÁRSKY VPÁD A MOR V 13. A 14. STOROČÍ VYŠLI Z JEDNÉHO GEOGRAFICKÉHO CENTRA V ÁZII – Z OPORNÉHO BODU PADLÝCH BYTOSTÍ PIA T E H O ANJELSKÉHO CHÓRU. 42 boha Huitzilopochtliho, ktorého... bolo treba živiť ľudskou krvou, a tak zabrániť koncu sveta. Obetovanému... sa väčšinou vyrezalo srdce.

Množstvo obetovaných bolo strašné: počas štvordenných osláv konaných pri príležitosti rozšírenia Veľkého chrámu v Tenochtitlane zahynulo 20 tisíc väzňov.” 1

Samaelský stredovek v Severnej Amerike

Rafaelské obdobie (800-1170) znamenalo pre celú Severnú Ameriku obdobie nového rozvoja a rozkvetu kultúr. Toto obdobie však po roku 1200 skončilo. Archeologické nálezy len nepriamo svedčia o tom, čo sa tam v nasledujúcich troch storočiach odohralo:

Oblasť východných lesov. “Po roku 800 n.l. sa vo východnej oblasti lesov objavuje nový presahujúci kultúrny fenomén... Nová kultúra sa všeobecne nazýva mississipská... Sídlišká mississipskej kultúry boli omnoho väčšie než osady ktorejkoľvek z predchádzajúcich kultúr. Bývajú charakterizované ako skutočné mestá... Cahokia... je najväčšie prehistorické mesto na sever od Mexika. Bolo založené okolo roku 600 n.l... Cahokia začala upadať po roku 1250... Nakoniec Cahokiu zasiahol kolaps populácie, ktorý predchádzal kontaktu s Európanmi... Paradoxne sa “prázdne územie” v oblasti stredného toku Mississippi do roku 1450 zrejme ďalej rozširovalo. Z časového hľadiska je to príliš skoro na to, aby sme to mohli pripisovať epidémiám zavlečeným z Európy. Príčinu vymierania alebo prinajmenšom značného úbytku obyvateľstva tejto oblasti musíme hľadať tam. Nové nálezy dokazujú značný úbytok populácie vo všetkých vtedajších mestách Nového sveta...” 62

Severovýchod. Okolo roku 1000 Irokézovia obývali celé územie Severovýchodu okolo Veľkých jazier a rieky sv. Vavrinca. V 16. storočí, keď prišli prví európski cestovatelia, bolo už pôvodne po veľkom území rozptýlené obyvateľstvo zhluknuté do trinástich opevnených osád: “Násilie... bolo charakteristické aj pre Irokézov. Mnoho Irokézskych dedín neskoršieho obdobia bolo chránených palisádami a niekoľko ďalších vývojových rysov môžeme pričítať na vrub vojnám...” 62

Veľké planiny. “V centrálnej oblasti severoamerického kontinentu... obdobie planinových osád trvalo od roku 900... Veľa dedín bolo pravdepodobne opustených následkom sucha, ktoré túto oblasť... postihlo v 13. storočí. Počet obyvateľov dedín v centrálnej oblasti Veľkých planín sa zmenšil aj v dôsledku vývoja, ktorý smeroval k väčšej koncentrácii ľudí v sídliskách pozdĺž rieky...” 62

Západné púšte. “Archeológovia rozlišujú v oblasti Juhozápadu tri hlavné a dve okrajové prehistorické kultúry... Hlavné kultúry sú známe pod menami Hohokam, Mogollon a Anasazi. Ďalšie dve kultúry sa nazývajú patajská a fremontská...”

Kultúra Hohokam. Vedci posúvajú počiatok hohokamskej kultúry do roku 300 n.l. alebo 500 n.l... Pod vplyvom saladskej kultúry sa začali po roku 1300 hohokamské dediny opevňovať... Neúrody a pravdepodobne aj nájazdy Apačov spôsobili okolo roku 1450 kolaps hohokamského politického systému...

Kultúra Mogollon. Vznikla niekedy v 3. storočí n.l... V sídlisku Casa Grandes hlavná výstavba začala okolo roku 1060, Casa Grandes začalo upadať po roku 1261 a zaniklo okolo roku 1350... Úpadok Mogollonskej kultúry začal okolo roku 1100 n.l. Možno, že okolo roku 1250 došlo k jej krátkemu oživeniu, ale počas 14. storočia začala opäť rýchlo upadať. Táto kultúra, rovnako ako ostatné hlavné kultúry Juhozápadu, zanikla vlastnou vinou potom, čo klimatické zmeny rozvrátili od počiatku neistý spôsob získavania potravín. Sucho, neúroda a pravdepodobne aj lúpežné nájazdy Apačov rozptýlili zvyšné komunity príslušníkov mogollonskej kultúry do malých enkláv...

Kultúra Anasazi. Po roku 500 n.l. nositelia anasazijskej kultúry vytvorili vlastný typ keramiky... O niečo neskôr... sa kultúra značne rozšírila. Nové osady boli od pôvodného ohniska stále ďalej a ďalej. Maximálny rozsah dosiahla anasazijská kultúra okolo roku 1100... Po roku 1150 sa takmer všetky osady v Mesa Verde premiestnili do chránených zákutí v stenách útesov... Vyludnenie juhozápadu sa po niekoľko desaťročí spojovalo s katastrofálnym suchom v období medzi rokmi 1276 a 1299. Táto hypotéza sa však už v súčasnej dobe všeobecne neprijíma, úplne zrejmé je len to, že populácia anasazijskej kultúry a ďalších začali okolo roku 1300 drasticky klesať. Po ústupe Anasaziiov nasledovala invázia. Máme len veľmi málo pádných dôkazov pre nájazdy Apačov a Navachov pred rokom 1500...

Fremontská kultúra. Príslušníci fremontskej kultúry sa oddelili od Anasaziiov... okolo roku 400 n.l. Fremontská kultúra... po roku 1150 upadala... a zanikla okolo roku 1300, keď došlo k všeobecnému zníženiu počtu kultúr na Juhozápade... Ďalší osud nositeľov fremontskej kultúry zostáva neznámy...

Patajská kultúra. ...Sinagua dosiahla rozkvet po roku 1100 n.l. potom, čo bola pôda po výbuchu tamojšej sopky zúrodnená vulkanickým popolom... príslušníci kultúry Sinagua, potom čo sa vrátili pôvodné prírodné podmienky, pochopili, že ich je pre život na tomto území mnoho a celá oblasť bola po roku 1300 opustená...

Veľká panva. ...ale vo vrstvách pochádzajúcich z obdobia po roku 1200

AZTÉKOVIA, AKO SPARTĀNIA, ŽILI PRE VOJNU A NEDUŽIVÝCH CHLAPCOV PRI NARODENÍ ZABÍJALI. OBA NÁRODY SA ZRODILI V MARSICKOM OBDOBÍ, HOCI O 2500 ROKOV NESKÔR.

nie sú nálezy príliš časté, čo svedčí o tom, že bažiny postupne ďalej vysychali a prírodné podmienky pre život ľudí potom boli ešte krutejšie.” 62

Pripomíname ešte raz, že to, čo sme tu uviedli, nie je len nejaký cielený “výber tých kultúr, ktorým sa v tom období práve nedarilo”, zatiaľčo iným sa možno darilo. Uviedli sme zoznam všetkých (čítate dobre!) všetkých najväčších kultúr, o ktorých sú podrobnejšie archeologické informácie!

Samaelský stredovek v Južnej Afrike

Zimbabwe. “Pevnosť Zimbabwe vznikla v 12. storočí a bola dokončená v 15. storočí. S výnimkou egyptských miest bola najväčším kamenným mestom v Afrike. V rokoch 1200- 1450 malo hlavné mesto šonského kráľovstva hradby o obvode 2,5 km, s múrmi až 10 m vysokými a 7 m hrubými; vnútri sa týčili dve kónické veže s obvodom 10 m.” 60

VEĽKÉ ZIMBABWE. NAJVÄČŠIU KAMENNÚ PEVNOSŤ V AFRIKE VYBUDOVALI V ČASE ARCHANJELA SAMAELA.

Botswana. “Najnovší archeologický prieskum dokazuje, že po roku 1300 sa v niektorých častiach Botswany podstatne znížil počet obyvateľov. Dôvody, prečo toto územie opúšťali, nie sú celkom jasné. Najpravdepodobnejšie k tomu došlo preto, že na Khoikoiov zo severu tlačili iné kmene, samy vytlačované zo svojich sídlisk v dôsledku migrácie obyvateľstva z oblastí vysychajúcej Sahary. Mohli sa tu tiež výrazne zhoršiť podmienky pre chov dobytká.” 63

Samaelský stredovek na Novom Zélande

“Poslednou osídlenou krajinou Polynézie bol Nový Zéland. Bol kolonizovaný na konci 1. tisícročia polynézskymi roľníkmi, predchodcami Maorov... Rastúca závislosť na poľnohospodárstve išla pravdepodobne ruka v ruku s rastom populácie a s vojnami, ktoré sa na Severnom ostrove viedli po roku 1300... Na Južnom ostrove sa... počet obyvateľov a počet sídlisk znížil, čo bolo evidentne spôsobené tým, že poľnohospodárstvo nemohlo vyvážiť úbytok prírodných zdrojov. Obdobie 1000-1350 sa nazýva archaickým, zatiaľčo fáza po roku 1350... sa nazýva klasickým maorským obdobím. To je na Severnom ostrove charakterizované masívnymi hlinenými fortifikáciami... V priebehu klasickej fázy sa rýchlo zvyšovala populácia a celý proces sprevádzali početné kmeňové vojny... budovali pevnosti (pa) s terasami, priekopami a palisádami... Hradiská (pa) sú charakteristickými objektami Severného ostrova po polovici 14. storočia... Pa boli stále početnejšie a stále mohutnejšie opevňované.” 1

Samaelské obdobie staroveku

Čitateľ je už akiste unavený počúvaním o toľkých potokoch krvi, ktoré si po celom svete vyžiadali démonické bytosti Marsu; a možno povie, že už stačí, že už tomu verí, že opát Trithemius nebol iba poverčivý mních, ale zasvätený človek, keď vedel aj bez archeológie to, na čo my musíme prichádzať tak pracne archeologickým výskumom. Lebo Trithemius už v roku 1508 napísal: “A Samael, anjel Marsu... prijal vládu nad svetom 3. dňa mesiaca marca roku Pána 1171... pod ktorého vládou mnoho vojen bolo po celom svete, v nich bezpočet tisícov ľudí zahynulo, a mnohé kráľovstvá stratili svoje pôvodné hranice...” 32 Lenže to nie je všetko. My musíme ešte skontrolovať predchádzajúce, staroveké samaelské obdobie (1309-955 pr. Kr.). Len tak môžeme získať naozaj istotu, že sme nezanedbali žiadne dostupné historické a archeologické informácie, ktoré by mohli svedčiť proti. Ak Samael skutočne vládne každých 2400 rokov ako duch času, tak potom sa temné obdobia v histórii museli opakovať periodicky. Je možné, že by sa aj v 13.-10. storočí pr. Kr. odohrával nejaký hromadný úpadok kultúr a hospodárstva, vyludňovanie, ničenie, vojny? Lebo ak zistíme, že sa v staroveku počas samaelského obdobia nič podobné nestalo, Trithemiovo učenie o duchoch času je nepravdivé. Napríklad trójska vojna. Legendárny prototyp vojny v staroveku. Kedy sa odohrala? V rokoch 1194- 1184 pr. Kr. – teda v samaelskom období! A najslávnejšia, bájna vojna na indickom subkontinente, boj Kuruovcov a Pándouvcov? V 13. a 12. storočí pr. Kr. – teda v tom istom čase! Vráťme sa teda v duchu do 13., 12. a 11. storočia pred Kristom... Rinčanie zbraní už dolieha k našim ušiam...

V 13. STOR. PR. KR. SA SPOLOČNOSŤ V EURÓPE ZAČALA SILNE MILITARIZOVAŤ. ŠÍRILI SA NOVÉ DRUHY VÝZBROJE, KOPCOM ZAČALI DOMINOVAŤ SKÔR PEVNÔSTKY, NEŽ POSVÄTNÉ MOHYLY A HROBY.

Samaelský starovek v Európe doby bronzovej

“Okolo roku 1200 pr. n. l. sa spoločnosť v Británii začala meniť. Stala sa militantnejšou, kde kopcom dominovali skôr pevnosti, než posvätné mohyly a kamenné hroby.” “Militarizácia spoločnosti postupovala; okolo roku 1250 pr. n.l. sa v celej Európe šírili nové druhy výzbroje, napr. bronzové meče alebo náholennice, prilby a panciere z bronzového plechu, a opevňovanie sa šírilo do západnej Európy. Elita bojovníkov nahradila náčelníkov ranej doby bronzovej. Vystúpenie bojovníckej elity... Bolo to práve za týchto podmienok, kedy sa Európou začal šíriť nový kov, železo.” 1

Samaelský starovek v Egypte

“Po roku 2200 pr. n. l... nasledovala doba blahobytu, sprevádzaná obnovením kráľovskej autority, ale v 12. stor. pr. n. l. vzrástli ceny obilia na 24-násobok pôvodnej hodnoty. Roku 1153 pr. n. l. sa kvôli nedostatku jedla vzbúrili dokonca aj privilegovaní kráľovskí remeselníci v Dér-el- Medine. Práve táto kríza sa stala príznakom konca doby najväčšej moci a blahobytu starého egyptského štátu. Hoci Egypt prečkal obdobie hladomoru, cudzích útokov a vnútorných nepokojov a zažil mierne umelecké a hospodárske oživenie v 6. stor. pr. n. l., krajina už nikdy nedosiahla svoju niekdajšiu slávu.” 1

Samaelský starovek v Levante

“V 2. tisícročí pr. n. l. bola Levanta, východné pobrežie Stredozemného mora medzi Anatóliou a Egyptom rozdelená medzi množstvo kvitnúcich mestských štátov... Egypt, najstarší z nich, mal tradíciu silnej ústrednej vlády, ktorá siahala až do roku 3000 pr. n. l... vrcholila aj sila kráľovstva Mitanni s centrom v stepiach severnej Mezopotámie... Treťou hlavnou mocnosťou bola ríša Chetitov... Počas 12. storočia padli najmocnejšie štáty tejto oblasti za obeť ničivému vpádu námorných nájazdníkov neznámeho pôvodu, takzvaným “morským národom”. Pod týmito útokmi sa levantské štáty rozpadli, ríša Chetitov bola zničená, zatiaľčo Egypt prežil, i keď za cenu vážneho oslabenia. Keď krátko po roku 1000 pr. n. l tento “temný vek” skončil, bolo pripravené javisko pre nástup veľkých blízkovýchodných ríš 1. tisícročia pr. n. l.” 1 “Blízky Východ, rovnako ako Egypt a Grécko, prežili temný vek v rokoch 1100- 900 pr. Kr. Veľmi málo historických záznamov sa zachovalo z toho obdobia.” 14

Samaelský starovek v Grécku

“...Tak sa prejavil vzostup moci Mykén (asi 1550 pr. n. l.), ktorý súvisel so vzrastom obchodu a prosperity v celom Grécku... Podľa Homérových príbehov boli Mykény v čase trójskej vojny sídlom Agamemnóna, vládcu celého Grécka... Mykény samotné boli zrejme pôvodne obohané drevenou palisádou, ale na začiatku 13. stor. pr. n. l. ju nahradila mohutná kyklopská hradba, silná až 7 m. Okolo roku 1250 pr. n. l. sa toto opevnenie rozšírilo na juhozápad a bolo doplnené monumentálnou leviou bránou. Nakoniec, napriek všetkým opatreniam, vnútorné nepokoje, sprevádzané snád' cudzím vpádom, spôsobili, že do konca 12. stor. pr. n. l. boli všetky mykénske paláce a mestá buď vydrancované, alebo opustené.” 1 “V 12. storočí pred Kr. postihol bohatú mykénsku bronzovú civilizáciu osudný úder. Archeológovia mohli konštatovať, že Mykény, Tingathos a iné peloponézske mestá

boli zničené. Od toho času sa len zriedka našli pri vykopávkach predmety a boli bezvýznamné. Populácia poklesla... Hospodársky a politický úpadok zapríčinil, že znalosť písma sa stala zbytočnou. Lineárne písmo zmizlo a dočasne zavládla nevzdelanosť... Toto obdobie... sa často nazýva grécky stredovek.” 2 “Okolo roku 1190 pr. Kr. Egypťania zaznamenali, že “Severania boli na svojich ostrovoch znepokojovaní”. .. Na Cypre... prišlo ďalšie zničenie, pokles populácie a čiastočné vysídlenie. V rovnakej dobe Mykéňania... vymreli... Štýl maľovaných nádob nájdených v Miléte naznačuje novú okupáciu Attiky v prvej polovici 11. storočia pr. Kr. Nie je nijak fantastické sa domnievať, že pohyby národov v egejskej oblasti v tej dobe boli ako nevypočítateľné rozbúrené vlny a že pre nás zostanú tajomstvom, keby pre nič iné, tak preto, že nemôžeme pochopiť úplne všetky faktory...” 64

Prečo veda nedokáže pochopiť súvislosti

Položme si otázku: Prečo historická veda nemohla už dávno prísť na to, že časy majú rôznu kvalitu, že existujú obdobia, ktoré majú určité spoločné črty, ktoré sa periodicky opakujú? Prečo nemohla odhaliť napríklad existenciu samaelského času, ako sme to teraz urobili my? Ved' dôkazy sú priam do očí bijúce! Nemohla na to prísť, skutočne. Po prvé neopodstatpreto, lebo materialistický historik alebo archeológ pokladá za vylúčené, že by medzi daniami na vzdialených, od seba oddelených kontinentoch, mohla existovať nejaká príčinná súvislosť. Medzi prelievaním krvi v Japonsku, Nemecku, Mexiku a na Novom Zélande nemôže existovať súvislosť, pretože medzi nimi neexistoval fyzický kontakt.

Pod heslom “Veda by sa mala držať len dokázateľných faktov!” (rozumej: mala by skúmať iba to, čo je fyzické, čo sa dá chytiť do ruky) – sa akýkoľvek pokus uvažovať o neviditeľných súvislostiach vopred vylučuje – takže sa v tomto smere ďalej vôbec neuvažuje. Keď sa v celej Európe zdvihne vlna sedliackych nepokojov – a zároveň, v tom istom čase povstanú sedliaci všetkých čínskych provincií – je to len kuriozita, nič viac. Na akýkoľvek synchronicitu – aj keď sa na všetkých kontinentoch odrazu začne vyludňovanie – sa materialistický historik musí dívať len ako na náhodnú časovú koincidenciu, nech je akokoľvek kuriózna. Nič iné mu nezostáva. Dianie sa musí vysvetliť nezávislými príčinami.

Po druhé: Aj keď história vie o existencii temného obdobia stredoveku (1. samaelské obdobie) a temného obdobia staroveku (2. samaelské obdobie), neudiera to do oka; lebo sa zdá, že niet dôvodu predpokladať medzi nimi súvislosť. Vonkajšia, hmotná súvislosť medzi nimi byť nemohla (ved' ich oddeľujú celé dve tisícročia!).

Vedci nemôžu objaviť súvislosti vo svetovom dianí, lebo tieto súvislosti nie sú hmotné, ale duchovné! Sami sa cieľavedome obmedzujú iba na skúmanie toho, čo je hrubohmotné, fyzické; a tak si zahatávajú cestu k pochopeniu súvislostí.

Kým vedci zostanú v zajatí materializmu, vždy sa dopátrajú len k nejakým vonkajším príčinám: zmeny klímy, epidémie, vyčerpanie pôdy, nedostatok pasienkov, nájazdy kočovníkov, konflikty alebo “vnútorné príčiny”. To je v poriadku. Ale prečo ľudia, ktorí boli po stáročia zdraví, sú odrazu všade chorí? Prečo ľudia, ktorí nažívali svorne, sa odrazu nemôžu vyhnúť konfliktu? Prečo územie, ktoré stačilo pre určitý počet ľudí, je odrazu pre týchto ľudí primalé?

Vidíte, milí čitatelia, že **na to, aby sme tieto súvislosti okolo nás odhalili lili, je nevyhnutne potrebné spojiť vonkajšie, faktografické poznanie s inšpiráciou zvnútra.** Len vďaka tomu, že sme mali myšlienku o zákonitom striedaní duchov času, začali dávno známe fakty odrazu dávať nový zmysel. Táto myšlienka by nám

však nikdy nevyplynula z týchto faktov samotných, nech by sme ich zhromaždili sebeväčšie množstvo. Vďačíme za ňu anjelom.

Veda už zhromaždila obrovské množstvo faktografických poznatkov, informácií. Tieto informácie tu teraz stoja jedna vedľa druhej, nesúvisle, bezo zmyslu, bez akejkoľvek jednotiacej, vysvetľujúcej myšlienky. **Z týchto poznatkov, ktoré sme zhromaždili za posledných 500 rokov, ešte nevyplynulo žiadne morálne poučenie**, ešte neboli zužitkované vo vlastnom, ľudskom zmysle, iba technicky.

Archanjelovi Gabrielovi vďačíme za to, že sme svoje intelektuálne schopnosti ponorili do hmoty a dozvedeli sme sa o tajomstvách hmoty – až po jadro atómu a kvarky – toľko, ako za celú dovtedajšiu históriu ľudstva nie. To je niečo mimoriadne cenné.

Archanjel Michael však od nás požaduje, aby sme celé toto obrovské poznanie teraz zduchovnil; aby sme pochopili, že hmota je prejavom ducha, že rozličné štruktúracie hmoty sú len výsledkom rozličných foriem vedomia; aby sa tieto výsledky vedeckej epochy stali teraz odrazovým mostíkom do ešte vyšších, nepoznaných oblastí ducha; **aby sa celé toto materiálne poznanie premenilo na poznanie morálne.**

My chceme archanjelovi Michaelovi v tejto veľkej úlohe pomáhať. Tak, ako sme teraz premenili dejepis na duchovnú vedu, premeníme chémiu, fyziku, astronómiu, botaniku, zoológiu, medicínu... Ani jednu vedu nevynecháme. A nikdy neprestaneme zdôrazňovať, že za všetko, čo máme, vďačíme anjelom. Nikdy sa za to nebudeme hanbiť. **Ničím neopodstatnené, tvrdohlavé, dogmatické popieranie anjelských hierarchií je hlavným limitujúcim a retardačným činiteľom vied súčasnosti.** Odteraz – nech sa hanbia tí, čo sa vznešeným duchovným bytostiam posmievajú! Duch času je v tomto na našej strane.

1 Zaniklé světy. Velký atlas archeologie. Baset, Praha, 1995.

2 Dejiny Európy. Mladé letá, Bratislava, 1995.

14 The Times Atlas of World History. Hammond, New Jersey, 1994.

26 Pavel Augusta, František Horák: Jak se žilo ve starověku. Albatros, Praha, 1989.

35 Matthew Bunson: Angels A to Z. Crown Trade, New York, 1996.

52 Rudolf Steiner: Geistige Hierarchien und ihre Widerspiegelung in der physischen Welt (Duchovné hierarchie a ich odzrkadlenie vo fyzickom svete). Rudolf Steiner Verlag, Dornach, 1991.

53 Svätá biblia. Biblická spoločnosť britická a zahraničná, Praha, 1936.

54 The Holy Bible. Revised Standard Version. Collins, 1971.

55 Das neue Testament. Griechisch und Deutsch. Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1986.

56 Antický Rím. Tatran, Bratislava, 1975.

57 Vitae Papatum Avenionensium. Clementis VI Prima vita.

58 Závíš Bochníček: Astronóm o astrológii. Časp. Rodina.

59 Jiří Svoboda: Co se stalo s počasím? Fantastická fakta 6/97.

60 Staré civilizácie. Ilustrované dejiny sveta 5. Gemini, Bratislava, 1993.

61 Rudolf Steiner: Die Mission einzelner Volksseelen im Zusammenhang mit der germanisch-nordischen Mythologie (Poslanie jednotlivých národných duší v súvislosti s germánsko-nordickou mytológiou). Rudolf Steiner Verlag, Dornach, 1982.

62 Michael Coe, Dean Snow, Elisabeth Benson: Svět předkolumbovské Ameriky. Kulturní Atlas. Knižní klub, Praha, 1997.

63 Otakar Hulec: Dějiny Jižní Afriky. Lidové noviny, Praha, 1997.

64 Peter Levi: Svet starovekého